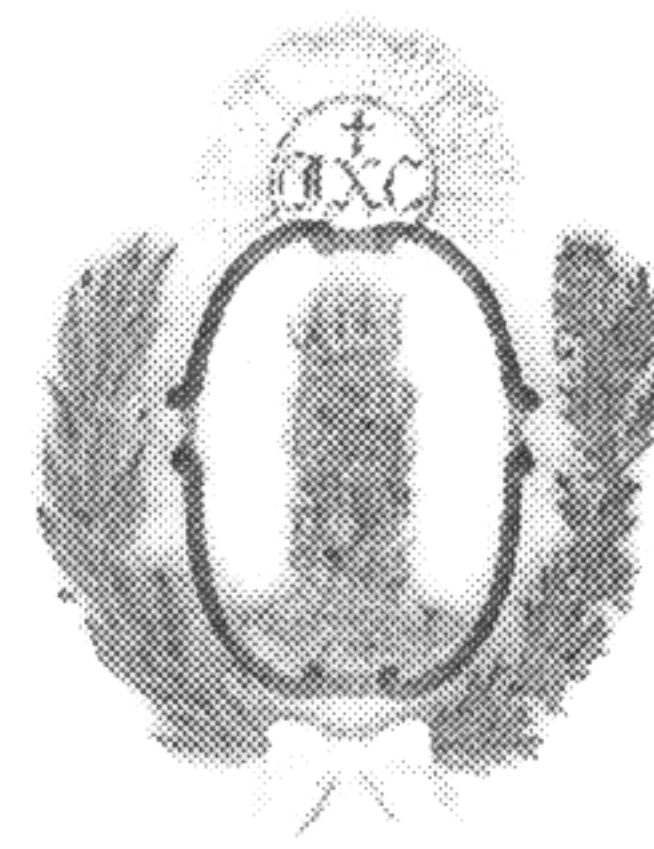

“Ну що б, здавалося слова...
Слова та голос – більш нічого.
А серце б'ється – ожива,
Як їх почує!..”

Т. Шевченко

Юні серця

Видання Буцацького колегіуму імені святого Йосафата. Засновано 3.11.2001 р. Б. № 3(3) 9.12.2001 р.Б.

✓ Згадуємо...

Марія – взірець невинності, любові і чистоти

4 грудня (21 листопада за ст. стилем) наша Церква святкувала свято Введення в храм Пресвятої Владичиці нашої Богородиці і Приснодіви Марії. Святкують його з VIII ст. на спомин про чудесне Введення Богородиці в Єрусалимський храм – її посвячення Богові. Ця подія відома з церковного переказу. Батько Діви Марії Іоаким та Анна, на подяку за щастя мати доньку в глибокій старості, пообіцяли присвятити її Богові: віддати на виховання та служіння при храмі. Не встигли батьки натішитися своєю дитиною, як дівчинці минуло вже три роки, і треба було виконати обітницю, дану Богові, – відвести її до Єрусалимського храму. В апокрифічному Євангелії Якова про це розповідається так: “Дитині виповнилося три роки, і сказав Іоаким: “Позвіть непорочних дів єврейських, і хай не повернеться назад дитина, і дух її не віддалиться від храму Божого”.

Урочистим і прекрасним був той похід. Одягнені у святковий одяг, із свічками в руках, дорослі дівчата повільно та поважно йшли одна за одною та співали побожних пісень. Серед них була і трирічна дівчинка Марія, яка несла в своєму серці ширу та ніжну любов до Бога. Процесію завершували батьки Марії, родичі та багато інших людей.

За християнським тлумаченням, свято Введення розповідає про те, як перша з роду людського – Богородиця – вступила до незбагнених глибин спілкування з Богом. Спілкування це зростатиме до того дня, коли Діва Марія в змозі буде вимовити ім'я Бога всім розумом, всім серцем, всією волею, всією плоттю своєю і разом з Святим Духом народити втілене Боже Слово. Відповідно до церковного змісту свята, для віруючих здійснення цієї чудесної події – символ того, для чого людина покликана, куди Господь кличе її – до *Святаї Святих* – до найпотаємнішого. Крім того, свято Введення – це свято невинного дитинства, небесної чистоти.

Св. Андрій Первозванний – рибалка в морі людських душ

13 грудня ми відзначали свято святого апостола Андрея Первозванного. Він походив з Віфсаїди. Цей святий був одним з дванадцяти апостолів Ісуса Христа. Андрей Первозванний був братом апостола Петра, з яким він ловив рибу на Галілейському морі в Капернаумі. Саме тоді Ісус покликав Андрея слідувати за ним. (Мф., 4:18 та ін.). Андрей був одним з учнів Івана Христителю, і ще раніше за свого брата його покликав на Йордані Ісус. Саме тому ап. Андрей і має ім'я *Первозванний*. Цей святий проповідував в Малій Азії, Фракії, Македонії, Ахайї.

Мабуть, кожен із нас знає, що нога св. Андрія ступила і на київську землю. Він пророкував своїм учням: “Чи бачите ці гори? На цих горах засяє ласка Божа і буде великий город, і Бог збудує багато церков”. І вийшовши на ці гори, поблагословив їх і поставив хрест, і, помолившись Богові, зійшов із цієї гори, де опісля був Київ. І поплив угору Дніпром”. З берегів Чорного моря ап. Андрей перейшов у Фракію та Грецію, і в Патрах був розп'ятий. Його прибили гвіздками до хреста, поперечні бруски якого були збиті навскоси, як латинська буква “Х”. Два дні тривали страждання Андрея. 30 листопада 70-го року по Різду Христовому апостол помер.

355 року мощі Андрея Первозванного були пернесені в храм Святих Апостолів і поховані між гробницями Св. євангелиста Луки і Св. Тимофія – учня ап. Петра. 8 травня 1208 р. мощі Первозванного були пернесені до міста Амальфі. За часи імператора Константина голова Святого була перенесена до Риму, де знаходиться і зараз у Ватиканській базиліці Св. ап. Петра. Частину мощей ап. Андрея було передано в Росію. У Московському Успенсько-му соборі зберігається кисть від його правої руки, яку приніс в благословення царю Михайлу Федоровичу від патріарха Парфенія архимандрит Солунський Галактіон. Частину мощей, як священний дар Святійшому Синоду, надіслали із Єрусалима, де вони зберігаються в срібному ковчезі в Синодальній палаті і до сьогоднішнього дня.

Книга вчить

Для чого ти живеш на цьому світі?

Кожна річ має якусь мету, якесь призначення: для чого, на щось вона є; і всяка річ коштує стільки, наскільки відповідає своїй меті і своєму призначенню. Наприклад, плуг є для орання, а борона – для волочення, ніхто плугом не волочить, а бороною не оре. Чи не правда? Лампа служить для освітлення, але коли вона, замість світити, тільки димить і копить, то нічого не варта. Кінь служить для їзди, для перевезення вантажів, словом, для допомоги людині в її роботі, якщо ж кінь був би найгарніший, але не здатний робити, тільки їсти, то такого коня ніхто не хотів би тримати і даремно годувати. Чи не правда?.. Отож, як кожна річ має певну мету з природи від Господа Бога, або від людей собі призначену, так подібно і людина має певну мету, визначену їй від Бога, і вона стільки варта, на-

скільки прямує до тої мети і ту мету і призначення досягне.

Повторюю ще раз, що кожний має якусь мету, і то від Господа Бога призначену, бо не ми самі себе створили і на світ привели, але Господь і Бог, наш Творець.

Сто років тому був світ і міста у світі, а на ньому люди, подібно, як ми зараз, а сьогодні вже їх немає, а на їх місці – ми. Звідкіля ми взялися? Чи лиш собі і своїм батькам завдячуємо існуванням, своїм буттям і всім, що маємо і чим ми є?.. Ні!

Собі – ні, бо поки ми прийшли на світ, нас не було, ми були ніщо. А те, що є нічим, не може саме собі дати початку і свого буття, не може бути причиною свого існування.

(Із книги о. Фелікса Цозеля “Куди йдеш?”).

(Далі буде)

Слова, промовлені з любов'ю

Промова Його Святості Івана Павла II під час зустрічі з українською молоддю, що відбулася у львівському мікрорайоні “Сихів”

(Продовження. Початок у № 2(2) 2.12.2001 р.Б.)

3. Дорога молоде, таким чином пережита історія стає шляхом до свободи. Чи ви бажаєте пройти цим шляхом? Чи також і ви бажаєте стати учасниками цієї надзвичайної події? Майбутнє України та Української Церкви залежить також і від цієї вашої відповіді. Ви не самі на цьому шляху. Ви є частиною незліченної кількості віруючих, що посилаються на старозавітного патріарха Авраама. Він почув Господній поклик і вирушив у дорогу, стаючи для нас “батьком у вірі”, бо повірив і поклав свою надію на Бога, Який обіцяв йому землю й потомство.

З його віри вийшов вибраний народ, який під проводом Мойсея вийшов з єгипетської неволі до свободи обіцяної землі. Осередком цього виходу є союз на Синаю, що ґрунтується на десятих Божих заповідях або Декалозі. Це – “слова життя вічного”, бо вони завжди актуальні й дають життя тим, хто їх зберігає.

4. Дорогі друзі! Одного дня один дуже багатий юнак запитав Ісуса: “Учителю, що маю робити, щоб отримати життя вічне?” (Мт. 19: 16). А Ісус йому відповів: “Якщо бажаєш увійти у життя, зберігай заповіді” (Мт. 19: 17). Христос не прийшов, щоб скасувати перший союз; Він прийшов, щоб довести його до завершення. Божі заповіді мають вічну цінність, бо вони є основним законом людства, записаним у совісті кожної особи. Саме ці стосунки є першим кроком у напрямку до свободи і до вічного життя, бо, зберігаючи їх, людина стає на шлях правильних взаємостосунків з Богом і з ближнім. Вони “визначають відповідь любові, яку людина покликана дати своєму Богові” (Катехизм Католицької Церкви, 2083). Цей закон від природи записаний у серці кожної людської істоти, і він повинен бути вірно прийнятий та виконаний. Він має стати правилом нашого щоденного існування.

У нинішньому світі бачимо глибокі й швидкі соціальні зміни, захитано багато моральних основ, що вводять людей у хаос, а іноді – навіть у відчай. Десять Божих заповідей – це немов компас, який у бурхливому морі не дозволяє втратити маршрут, щоб доплисти до причалу. Ось чому сьогодні, дорога молоде України, я хотів би символічно наново вручити вам «Десять Божих заповідей», щоб вони були вашим “компасом”, міцною підтримкою для побудови вашого сьогодення й вашого майбуття.

(Продовження у наступному номері).

Дорогі читачі!

Наша редакція чекає від вас різних за тематикою статей, роздумів, поезій, ребусів, жартів, нарисів, малюнків, загадок. Нам буде дуже приємно співпрацювати з вами. Просимо звертатися до головного редактора у кімнату 2202.

Редакція.

Видавець:

о.Іван Майкович, ЧСВВ – директор колегіуму

Над номером працювали:

Головний редактор – Віталій Затильний, учень 11^В класу,

Технічний редактор – Іван Кравець, учень 11^В класу,

Консультант з релігійних питань – о.Яків Яремчук, ЧСВВ.

Цікаво знати, що...

✓ ... найвище розташованим на Україні населеним пунктом є Синевірська Поляна – 1000 м. над рівнем моря (Карпати).

✓ ... протягом 70 років життя людина з'їдає сто тонн їжі.

✓ протягом дня людина в середньому робить від 10 до 20 тис. кроків.

✓ ... людське волосся надзвичайно міцне. На волосині можна втримати предмет вагою до 40 кг., в той час як дріт з олова такого ж діаметра, як волосина, витримує вагу 2 кг., цинковий – 15 кг., алюмінієвий – 25 кг., платиновий – 30 кг.

✓ ... очі людини не відразу розрізняють кольори. Немовля починає їх розрізняти в 6-7 місяців. Доросла людина розрізняє до 10 тис. відтінків різних кольорів.

✓ За рік – до семи мільйонів кроків! Тобто протягом свого життя людина могла б пішки дійти до Місяця, або дев'ять разів обійти Землю уздовж екватора.

✓ ... за 70 років життя, людина 23 роки спить, на розмови витрачає 13 років, на їжу – 6.

✓ ... першу в Україні аптеку було відкрито у Львові в 1445 році.

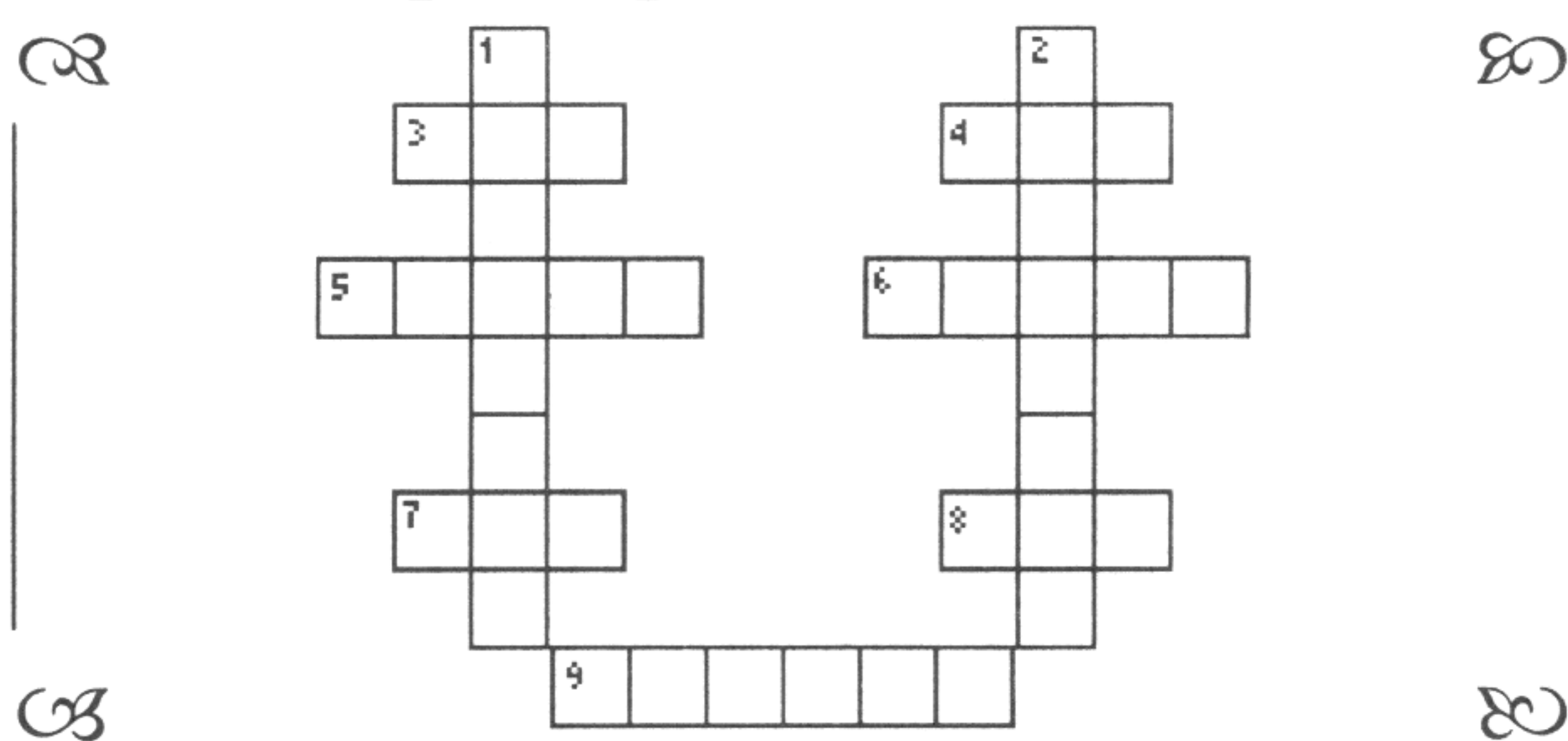
✓ ... перша в Україні велика лікарня була побудована в 1800 році у Кременчуці.

✓ ... рекордсменом-довгожителем серед чоловіків України вважається киянин Павло Ткаченко – 120 років (1836-1956). Його батько прожив 121 рік, мати – 117, бабця – 126, а дід – 113 років; серед жінок – жителька села Лебедівка Харківської обл. Харитина Пахуща 1831 року народження; на момент обстеження (1951 р.) їй було 120 років. Її батько прожив 80 років, а мати – лише 82.

Всезнайка

У вільну хвилинку

Кросворд “Релігійний”

По горизонталі: 3. Річка в Єгипті. 4. Найчистіший Дух. 5. Продовжіть фразу: “І з Богом було...”. 6. Верхня частина храму. 7. Ім'я дівчини. 8. Число. 9. Архиєрейський фелон з рукавами.

По вертикалі: 1. Свята, яка померла мученицькою смертю за Христа. 2. Зображення на хресті.

Склав Ярослав Дунець, учень 10-А класу

Газета “Юні серця” видається на правах внутрішнього розповсюдження. Редакція не несе відповідальності за точність фактів, власних імен, цифр та інших даних, використаних авторами. При передруці посилання на “Юні серця” обов'язкове.

Адреса: 48400, колегіум ім. св. Йосафата, вул.Міцкевича, 19, м.Бучач, Тернопільська обл.
(03544) 2-15-49.